

Περίληψη: Το παρόν άρθρο προσφέρει μια κριτική ανάλυση των διαγνωστικών μεθόδων και θεραπευτικών τεχνικών οι οποίες ήταν διαθέσιμες κατά τη Βυζαντινή περίοδο. Στο πεδίο της διαγνωστικής κυρίαρχο ρόλο είχαν η εξέταση του σφυγμού και των ούρων. Εν αντιθέσει με τη μέθοδο διάγνωσης μέσω του σφυγμού, η οποία δεν γνώρισε κάποια ιδιαίτερη εξέλιξη κατά τη Βυζαντινή περίοδο, οι Βυζαντινοί υπήρξαν πρωτοπόροι στην εξέταση των ούρων (ουροσκοπία), η οποία απέκτησε προεξάρχοντα ρόλο κατά τη μέση και ύστερη περίοδο. Στον τομέα της θεραπευτικής σημαίνοντα ρόλο κατείχαν η διαιτητική, η χρήση φαρμάκων και η χειρουργική. Ιδιαίτερα η χρήση φαρμάκων γίνεται ολοένα και πιο δεσπόζουσα, τουλάχιστον από τον 12^ο αι. και εξής, με την προσθήκη νέων εξωτικών φυτικών και ζωικών συστατικών ως αποτέλεσμα του συνεχούς εμπλουτισμού της Βυζαντινής ιατρικής γραμματείας με Ελληνικές μεταφράσεις Αραβικών και Περσικών κειμένων και της συνακόλουθης άνθησης του εμπορίου με περιοχές της Ασίας. Η παρούσα μελέτη συνοδεύεται από μία εισαγωγική ενημερωμένη επισκόπηση της Βυζαντινής ιατρικής γραμματείας, η οποία θα βοηθήσει τον αναγνώστη να κατανοήσει τη φύση και τα περιεχόμενα των διαφόρων ιατρικών Βυζαντινών εγχειριδίων.

